

mange arbejdsløse Vegne disse Forslag til Tingets Velville og haaber, at jeg ved den Dokumentation, her er foregaaet, har paa- vist, at der virkelig er en betydelig Trang til Stæde, og at der er den allerstærkeste Opfordring for den høje Rigsdag til at træde hjælpende til.

Indenrigsministeren (*Jensen-Sønderup*): Jeg skal ikke bestride Interessen ved den udførlige Redegørelse for Antallet af de arbejdsløse baade i Øjeblikket og paa tidligere Tidspunkter, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne fremkom med. Men naar jeg, trods den Interesse, som den sørgelige Kendsgerning har, at der er saa mange arbejdsløse, og at Nedgangen i Arbejdsløsheden er saa ringe, om der end er nogen Nedgang, ikke finder Anledning til at komme nærmere ind derpaa, er det udfrå den Betragtning, at vi jo ikke staa ved en Revision af Loven om Arbejdsløsheds- kasser, og at det, som de to Lovforslag til- sigte, jo i Virkeligheden ikke er at løse det vanskelige Spørgsmaal om ved Statsforan- staltninger eller paa anden Maade at und- gaa Arbejdsløshed. Det, som begge Lov- forslagene — vi have jo Lov til at tale om dem begge, og jeg kan godt tage dem samlet — gaa ud paa, kan vist i Virkeligheden sammenfattes i det ene: at gøre det muligt for Kommunerne, hvis de dertil maatte finde Anledning, at yde noget mere end de efter de gældende Love og Bestemmelser have Ret til, uden højere Myndigheds Sam- tykke. Det er ikke noget stort, det ind- rømmer jeg, men der kan maaske være Trang til det. Folketinget har jo tidligere vedtaget Forslag af noget lignende Ind- hold, og jeg ved ikke, at der skulde være noget til Hinder for, at Folketinget i Aar stillede sig paa samme Maade. Jeg er i alt Fald villig til i Aar at stille mig paa samme Maade, som jeg som Medlem af Tinget har haft Lejlighed til i tidligere Aar overfor de to Forslag, her foreligge til Behandling.

Det ærede Medlem brugte, hvis jeg op- fattede ham rigtigt, i sin Omtale af Ar- bejdsløsheden — det var, da det ærede Medlem havde gennemgaaet de lange Ræk- ker af Tal — den Vending, at det altsaa havde vist sig, at det ikke var muligt at skaffe Arbejde til alle de arbejdsløse. Det er muligt, at det har vist sig — desværre. Jeg vilde have sat Pris paa, at det ærede Medlem havde sagt, at det havde vist sig; at det ikke var muligt at skaffe de arbejds- løse Arbejde indenfor de Fag, hvor de i Henhold til deres hele Uddannelse

hjemme. Det er nemlig i Virkeligheden det, der har vist sig, og lad os ikke give det andet Navn, end det fortjener! Det er ikke det samme, som at det ikke er muligt at skaffe de paagældende Arbejde i det hele taget i vort Folk eller vort Sam- fund, men det har ikke været muligt at skaffe dem Arbejde indenfor de bestemte Fag. Det er desværre gaaet saaledes, at Opgangstiden har fremkaldt i en hel Del Fag en Tilgang af Arbejdere, som, den Gang Stagnationen og Nedgangstiden kom, ikke længer kunde faa Arbejde der, men der- med er jo intet sagt om, at de paagældende ikke vilde kunne faa Arbejde i andre Fag; paa andre Arbejdsfelter. Men jeg ind- rømmer, at det selvfølgelig tager nogen Tid, inden den Forskydning, som er kommen til den ene Side, udlignes til den anden Side. Jo hurtigere denne Udligning kan foregaa, des lykkeligere er det for Samfundet, og hvis jeg maatte gøre en Henstilling til Ord- føreren for Forslagsstillerne, skulde det være den, at Socialdemokratiet med den Ind- flydelse, det ubestrideligt har paa Arbej- derne, gennem dets store og meget ud- bredte Presse og gennem dets Ordførere trindt om paa Møder i Landet tidlig og silde ved hver eneste Lejlighed, hvor det kan komme Arbejderne i Tale, gør sig til Tals- mand for, at hvad det gælder om for Ar- bejderne er at være saa hurtige som muligt i Vendingen i Retning af at tage deres Stilling i Forhold til, som Konjunkturerne ere. Jo mere det gaar ind i Arbejdernes Bevidsthed, at de ikke have noget som helst Krav paa, at Samfundet skal skaffe dem Arbejde i det bestemte Fag, hvori de nu en Gang ere uddannede, des lettere bliver det for Arbejderne selv altid at følge med, saaledes at de Forskydninger, som ere en nødvendig Følge af Konjunktur- svingningerne i de forskellige Arbejdsfor- hold, komme til at gøre saa lidt Ulykke som muligt for Arbejderne og derigennem for Samfundet.

Jeg har villet benytte Lejligheden til at sige dette, fordi jeg erkender, at der er ingen, der i saa Henseende har eller kan faa saa megen Indflydelse som de, der som Ledere for Arbejderne i Pressen, paa Rigs- dagen og rundt om paa Møderne ere i Stand til, hvis de benytte sig af den Viden, de sidde inde med, at vise Arbejderne, at hvad det gælder om, er, at Arbejderne selv, saa snart Konjunkturerne have ført med sig, at der ikke længer indenfor de paa- gældende Fag er tilstrækkeligt Arbejde, saa hurtigt som muligt følge med og tage fat andre Steder. Det er den første og